

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

Vasi Ferenc Zoltán

ANGYALSÓLYOM EMBER

Altdorfer Csabának

Ne félj, ha –
sebeidet daimon-hegedű szaggatja.

Egy angyal strázsál a hegyen,
s ahogy elrugaszkodik majd,
csillagrajokként szórja szerte
a zsebébe gyűjtött lelkeket.

A sólyom fokenként hódítja magához
kék-arany szellemi szirtjeink,
s ahogy fölé emelkedik városodnak
a füstfalakat összeemészt.

Állok magam is a sziklán.
Zuhantomban gyökerek nyúlnak értem;
– a hétköznapi hajszálrésein
átszivárog utódainkba őseink
földezüst vére...

(Hallod már az angyali dallamot,
melyben lábaikat megmosod?)

2015/2 108.szám

Kis LART az INTERNETEN! www.kislant.hu

Vasi Ferenc Zoltán

A CSÓKOK SZOMJÁRÓL

Ajkaidról fakasszad
az éneklés forrását;
újítsd velem gyökerét a Fának
s röppents rüggyeket ágaira.
Óhajtás tart fenn –
(Nap zeng fülemben):
Madár-hiteddel hirdesd hát kegyelmem;
Szent Ferenc csukjad be a Bibliádat.
Eltékozoltam rengeteg szerelmet,
segítsd meg sorsom illatos imáddal...

Messze a kezem még a virágtól?
Fut, fut az álom, kergeti szél...
Messzire szálldos még a madár most,
örömet trillázni ám visszatér.
Itt van, s már ébred, ha Téged remélhet,
járjad át titkos zezugait,

ismerlek régről,
TE is tudsz RÓLAM,
Gyógyulás kertje,
rejts forrásodba...

ANGYALSÓLYOM-VÁGTA

I.

Nyergeld a Pegazust,
csillagmezőn váglass,
reppenj, mint a múlt!
– egykori vitézek
– egykori költők
vadonjában váglass,
úrszél járja lelked
elragadtatásba.

II.

Napisten, holdsugár,
felhő-por ösvényén
szemközt-akarásban,
vágy-gravitációval,
szárnyas szélköpenyben
váglass át a halál
lidérc-birodalmán,
lovad kantárjával –

egyenest a fénybe.

III.

Isten hitében,
csodák örökében
megszentesült gyertya
pazar örömeiben
megtorpanok.

Isten örökében,
vádak ürömében,
elfújt gyertya lángja –
ima üdvkörében
felsajdulok.

IV.

Gerincem felizzítom kardnak,
bordáim közt forrósul a szív.
Életvágyban vagyok.

Magamat beismerem
és felmutatom arcom:
leszegzett alkony.

Sebestény-Jáger Orsolya

versei

Pilinszky

Pilinszkyt nem lapozhatom öblös fotelban,
mint Krúdyt vagy Kosztolányit.
Verseit kemény széken, kőpadlón olvasom,
vagy gyertyafényben kint, a diófák alatti padon.

Múltja lövészárkot rejtő, sötét évtized,
hol még csodaként kortyolták a tűnődő vizet,
és szűkszavú kincs volt gyomornak a kenyér.

Szava a szívig ér, akár a gyökér,
s míg lassan, időtlen morzsolom,
él tovább, mint szőlőinda lugas rácsokon.

A csokoládé

Úgy evett volna egy kis csokoládét,
egy marék diót, de leginkább mégis kenyeret.
Ott, negyvennégyben a Duna partján,
a hársak alatt.

Az est lopva meghozta a telet,
s hogy ne fázzon, magára húzta zubbonyát,
füttyörészte kedvenc dallamát,
de belül reszketett.

Másnap agyonlőtték.
A felhők, s a fák hosszan siratták,
talán még mindig zokognak.

Fehér kavicsot ejtek a Duna vízébe.
Mondd, mi mindent kellett már
végignéznie a csillagoknak?

Decemberi égbolt

Lám, elmúlt megint, miről hittük múlhatatlan –
akár csendes mosoly a száj szögletén,
mint birsalmák magánya a megözvegyült ágon,
mikor száradó levelek közt téblábol a fény.

Még felsajdul fölöttünk a decemberi égbolt,
bőrünket kócos szél szántja a platánfák alatt.
Este gyertyát gyújtunk, a vállunk összeér.
Szeretni tanulunk – még lehet, még szabad.

*

Burai Árpád

miközben

indiszponált váteszek menetelnek sortűz ritmusára
divatjamúlt jelenlét tükröződik a levedlett arcokon
kétes kedélynélküliség és indokolatlanság elegye valamint kóros küldetéstudat
koravén időtlenség és katatón mámor
minden pillanat óvatlan
kerengő csöndjében rettegő gátlástalan hajadon
Uralkodj magadon!

parancs

komor rendben
a túlélő térben
tömbök sorakozzanak

T. Ágoston László

Habakuk

Habakuk próféta fenyegető álmot látott. Elment hát Jójákim királyhoz, hogy elmondja neki Isten üzenetét. A nép elé is kiállt, s megjövendölte, hogy kegyetlen és vérszomjas barbár sereg támad, s rabláncra fűzik majd Júda és Jeruzsálem népét, mint ahogy lerombolták Ninivét a babiloniak és a médek.

A király, bár tudta, hogy a történelem kerekét Isten keze forgatja, s látta, hogyan csapnak össze országa körül az idegen hatalmak, csendre és nyugalomra intette őt. Titkon arra gondolt, hogy a próféta is tévedhet, vagy Isten megszánja a népét, és őt magát.

A próféta azonban nem nyugodott bele a tétlen szemlélődésbe, hiszen látta, hogy amint véget ért az asszírok uralma, az egyiptomiak ellenőrzésük alá vonták a Közel-Keletet, de a babiloni koronaherceg, Nebukadneccar Kardermisnél legyőzte őket, és ki kellett üríteniük az elfoglalt területeket. Habakuk tudta, hogy a hatalomban nincs holttér, a politikában nincs üres terület. Amint az egyik fél meggyengül, vagy akár csak meggyengülni látszik, azonnal a helyébe lép a másik, és kegyetlen következetességgel gyakorolja a hatalmát. Látta, hogy Jójákim királyra nem számíthat népe védelmében, egyenesen Istenhez fordult segítségért.

- Meddig kell még kiáltanom, Uram, miért nem hallgatsz meg? – fohászodott. – Kiáltok hozzád az erőszak miatt, de nem segítesz! Miért kell látnom a romlottságot, és nézmem a nyomorúságot? Erőszak és önkény vesz körül. Folyik a per, és új vi-

szály támad. Azért nem érvényesül a Te törvényed, mert soha nem hoznak igaz ítéletet, mert a bűnös kijátssza az igazat. Mióta Jósiás király meghalt, oda a jog, oda az irántad érzett tisztelet. Jójákim maga mutatja a példát a bűnre, az erőszakra, és romlásba taszítja a népet. A történelem is a visszájára fordult, mintha a bűnösöket óvnád az igazakkal szemben... Kérlek, ha nem így van, cáfolj rám, Uram!

És szólt az Úr:

- Nézzétek a népeket, és lássatok, ámulva csodálkozzatok! Most útnak indítom a káldeusokat, ezt a kegyetlen, szilaj népet. Bejárják ők ezt a széles földet, birtokukba veszik a hajlékokat, melyek nem az övék. Félelmetes ez a nép. Önmaga szabja meg törvényeit és méltóságát. Lovai gyorsabbak a párdúcoknál, és vadabbak a pusztai farkasoknál a lovasai. Mind erőszakos szándékkal jön, arcuk csak előre néz, s annyi foglyot ejtenek, mint a fővény homokszemei. Csúfot űznek a királyokból, kinevetik a hatalmasságokat. Nem állhat nekik ellen sem emberi erő, se sánc, erőd, mindent legázolnak. De vétkesek ők, mert saját erejüket istenítik. Bálványimádó, barbár e nép.

- Uram, ősidőktől fogva Te vagy az én szent Istenem. Nem fogunk meghalni, azt Te nem engedheted! Szemed tiszta, nem nézheti a rosszat, nem engedheted meg az elnyomást. Miért nézed hát el a hűtlenséget, miért hallgatsz, amikor a bűnös tönkreteszi a nála igazabbat?

Habakuk várt, egyre csak várt Isten parancsára. Mit kell tennie? Kiállni a nép elé, és elmondani újra, meg újra, hogy bánják meg bűneiket és térjenek vissza az igaz útra, amit az Úr Mózesnek kijelölt? Vagy kemény szavakkal egyenesen a király elé

kell állni, s arcába vágni a vétkeit? És eljött az újabb álom, a törvény, melyet írásban kell rögzíteni, hogy látva lássa a nép. A hódítók pusztulását hirdeti, meg az igazak jutalmát, akik a próbatételt túlélhetik. Megkereste hát a kőfaragót, és kőtáblába vésette a törvényt.

„Az elbizakodott ember nem őszinte lelkű, de az igaz ember a hite által él.” Ez volt az egyikre írva. A másikra ez került:

„Bizony a bor megcsal, nagyhangúvá lesz a férfi, nem nyughatik. Szélesre tárja a torkát, mint a sír, telhetetlen, mint a halál, magához ragad minden nemzetet, magához gyűjt minden népet.”

Az ítélet beteljesedett. Két generáción át nyögte Izrael népe a Babiloni Birodalom igáját. Hullott a vér a csatamezőn, hullott a deportált népek fiaiból álló rabszolga sereg a babiloni városok építésénél. Asszonyok, lányok sikolya, gyerekek zokogása kísérté a birodalom nagyjainak gazdagodását. Habakuk ekképp jegyezte föl népe szenvedéseit, és Nebukadneccar dőzsölését:

Jaj annak, aki a házába tisztességtelen hasznot gyűjt, aki a fészket magasba rakja, hogy megmenekülhessen a fenyegető veszedelemtől! Házad gyalázatára vált, amit tervezteél. Önmagad ellen vétkeztél, amikor sok népet tönkretettél, mert a kő is kiáltoz a falból, és a tetőgerenda válaszol neki. Jaj annak, aki vérontással épít várost, aki álnoksággal emel várat!

A Seregek Ura így határozott: amiért a népek fáradoznak, azt a tűz pusztítja el, amiért a nemzetek fáradoznak, az semmivé válik. De a föld tele lesz az Úr dicsőségének ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja.

A hódítók letarolták a Libanon-hegység erdeit, hogy palotákat emeljenek uraiknak, s templomot építsenek belőle isteneiknek. Az

udvar emberei unalomúzóként kiirtották a környék vadjait.

„A Libánon ellen elkövetett erőszak visszaszáll rád – írja Habakuk. – A vadállatok kipusztítása miatt majd te is rettegni fogsz. Te emberek vérét ontottad, és erőszakosan bántál országokkal, városokkal, és a bennük lakókkal.”

Végül Isten erejéhez fordul.

„Jaj annak, aki a fának mondja; Ébredj! És a néma kőnek: Kelj föl! Adhat-e bármelyik útmutatást? Arannyal, ezüsttel ugyan be van borítva, de semmilyen lélek nincs benne! Az Úr azonban ott van szent templomában; csendesedjék el előtte az egész föld!”

– Badarság! – mondta Jójákim király. – Dobjátok ki ezt az eszementet, és gondoskodjatok róla, hogy ne uszíthassa ellenem a népet! A babiloniak meg az egész világra törnek, a mi földünk túlzottan kis falat nekik.

Habakuk csak ült a kőtáblái mellett, s látta, mint nyargalnak át a mezőn a babiloni lovasok, s hajtják el rabszíjra fűzve a férfiakat. Látta a megbecstelenített asszonyokat, az éhségtől szenvedő gyermekeket, és égre emelt karral fohászkodott.

– Uram, küldd rájuk a dögvészt, és rendítsd meg a földet a talpuk alatt!

Bálint épp olyan gazda volt, mint a többiek a faluban. Talán annyiban különbözött tőlük, hogy ritkábban látogatta meg a kocsmát, mint a barátai. Azoknak is volt szőlőjük a domboldalon, boruk a pincesoron. Nem is azért mentek oda, mert a kocsmárosnak jobb bora volt, hanem a tár-

milyen legény a gáton, elhúzzassák a cigánnyal a nótájukat, és alkalom adtán, úgy félrészegen, megtapogassák a kocsmárosné tomporát. Ez volt a mindennapi szórazásuk. Csak vasárnaponként mentek át istentisztelet vége meg az ebédidő között a templommal szemközt lévő nagy kocsmába, hogy megbeszéljék a világ dolgait, míg az asszony az asztalra készíti a tyúklevest. Többnyire a kántor, a Szabó Lajos, meg Bálint vitték ilyenkor a szót, mert nekik járt a pesti újság. Ez a Bálint meg még a Gazda Kör könyvtárába is bejárt olvasnivalóért. A keresztanyja volt a könyvtáros. Főleg télen olvasgatott a petróleumlámpa fényénél, amikor ellátta az állatokat, és az asszony is aludni tért. Néha olyanokat mondott, hogy a barátai szeme-szája elállt tőle. Afrikai négekről, meg amerikai cowboyokról mesélt. El is neveztek ügyvédnek a nagy esze után. Az ifjabb legények már a nevét se tudták, csak úgy emlegették, hogy az ügyvéd Bálint bácsi.

- Azt hiszem, újra háború lesz - mondta két kisfröccs között az egyik vasárnap délelőtt kevéssel fél tizenkettő előtt a kocsmái asztalnál Szabó Lajos. A németek nem nyugszanak bele a vereségbe.

- Lehet - bölintott rá egyetértően Bálint, az ügyvéd. - Olyan ez, mint egykor Egyiptom, meg a babiloniak. Habakuk próféta megjövendölte. Nem hittek neki, aztán jött a fogság.

- Kicsoda? - néztek rá sandán a barátai.

- Habakuk. Ha olvasnátok a Bibliát, ti is tudnátok, ki volt az.

- De nagyra vagy vele - húzta el a száját egyikük. - Minden vasárnap abból prédikál a tisztelendő úr, miért kételkednénk a szavában? Te ellenőrzöd, amit a szószékről beszél?

- Nem én, csak érdekes, ahogy ismétli magát a történelem. Akkor is így kezdődött, két és félezer éve. Mindig a nagyhatalmak robbantják ki a háborút, és a kicsik látják a kárát. Látom, naponta masíroztatják itt is a suhanc kölyköket. Leventék fapuskával... Aztán ha netán kitör a háború, vajon hányan jönnek vissza közülük?

Alig telt el egy hét, a kisbíró, Virágh Jakab beszólt Bálint udvarára, hogy menne már be a községházára, a főbírónak, Dani Gáspárnak lenne néhány szava hozzá.

- Hívattál, Gáspár? - kopogott be az ajtón.

- Hívattalak, de csak úgy barátilag - kínálta helyet a másik. - A Habakuk miatt. Azt beszélnek az okos népek, hogy a kocsmában valami Habakuk nevű emberrel riogatód őket. Háborút jövendöltök a kántorral, meg efféléket mondanak. Mi bajod neked a leventékkel? Olyan korú fiad nincs is, aki köztük lenne.

- Nekem ugyan nincs, de te is újságolvasó ember vagy, Gáspár. Aki érti a szót a sorok között, tudhatja, hogy nagy baj közeleg. Habakuk is tudta...

- Hagyd már a fenébe azt a szerencsétlen Habakukot! Nem a mi dolgunk. A leventék gyakorlatoztatását meg fentről rendelték el. Végre kell hajtani. Túl kicsik vagyunk mi ahhoz, hogy beleüssük az orrunkat a nagy politikába.

- Lehet, hogy így van Gáspár, lehet, de én látom, hogy sok szenvedés jön ránk, és valahogy meg kéne óvni ezeket a nagyszájú hősöket a pusztulástól.

- Rémeiket látsz, Bálint. Menj szépen haza, tedd a dolgodat, az ország sorsát meg bízd azokra, akik értenek hozzá. - Aztán amikor elment, fejcsóválva még

hozzátette - Te Habakuk, vagy ki a fene...

Nem tudni, ki hallotta meg az utolsó szavakat, de tény, hogy attól kezdve már nem ügyvédnek, hanem Habakuknak csúfolták Bálintot. És természetesen úton-útfélen kinevették a látomásaiért. Csak akkor hökkentek meg kissé, amikor a postás Jani elkezdte kézbesíteni a sasos behívókat. Aztán meg jöttek a Don-kanyarból a gyászjelentések. - De hiszen erről beszélt Habakuk is - mondogatták az istentisztelet utáni fröccsözésnél a falusiak. - Uram Isten, mi jöhet még? Akár a kenyereünket is elvehetik ezek az istentelen barbár hordák...

Valóban jöttek, és nemcsak a kenyereket vették el. Lóháton jöttek, nyakukban dobtáros géppisztollyal. Riadt szeműek voltak és kegyetlenek. Előbb lőttek, aztán kérdezték, ki vagy. Asszonyok, lányok szemérme vérbe tiporva, a pincében puskatussal csapolt hordók, szuronnyal szabdalt zsákokból szétfolyt a mag...

A piactéren gyűltek a járni még képes emberek. „Málenkij robot” mondták, és Szibériába indult a marhavagon.

- Bálványimádók - mondta a kántor. - A parancsnok zsebében ott a Lenin szobor. Azt istenítik, meg Jozsifot, a Sztálint, és úgy félik őket, mint keresztyén ember az ördögöt.

- Isten Babilont is megbüntette a vétkeiért - bölintott Habakuk Bálint. - Meglásd, a dögvész őket is eléri. Csakhogy a mi vétkünket megbocsátotta-e, vagy most jön a negyvenévi pusztai vándorlás, hogy megtisztuljon a nép? Két emberöltőn át tartott a babiloni fogság...

Habakuk nem érthette meg a szabadságulást, ahogy Bálint sírján is elhervadtak a

virágok, mire kivonult a barbárok hada. S az új nemzedék elkezdte a múltat vallatni; ki, hol, mikor, hogyan követte el a hibát, netán a bűnt, amiért vezetelni kellett. A bíró csak azt tette, amit a hivatala megkövetelt. Az ő előjáróit se illeti kritika, hiszen a nép felkent, szabadon választott vezetői voltak. Ki hát a vétkes, kire szálljon az átok? Nem maradt más, mint Habakuk, aki ezt az egészet megjövendölte. Talán nem is lett volna ekkora a vész, ha ott, a kocsmában két kisfröccs között Bálint nem említi meg Habakuk nevét...

Radmila Markovic

Anyánk

Rokkán fonva,
tűvel varrva,
aratáskor
nyelve a port,
sütötte meg
a kenyeret
anyánk.
Mindig tudta
hogyan, miért
kell locsolni életünk
burjánzó tövét
nap, nap után.

Mi lisztből sütöttük
neki a kalácsot,
őt mégis
sokáig hitegette,
hagyta szenvedni
a halál.

Boda Barbara Izabella

Próba

Ott volt a tojás, elfolyva, nyúlósan az asztalon, az én kezemből csúszott ki, amikor a kispohárba akartam ütni, hogy látszódjon, jó-e a belseje, nem záptojás-e. Ahogy hozzáütődött a papírvékony héj a kispohár széléhez, már tudtam, hogy rosszul fogtam meg, és kicsúszik a kezemből. Nézttem, ahogy szétfolyt és egyre terebélyesebb lett az asztalon, mint valami fényes, nyálkás óriás egysejtű – de hiszen az is, embrió, kis kakasok és tyúkok, kis embriókat rejt a tojás. Nézem még egy percet, aztán a kezemmel belesegítem a tányérba, amit a konyhaasztal alá tartok. A sárgája szétrepedt, lassan hömpölyög bele a fehérjébe.

Mikor jöttem haza az edzésről, se nem láttam, se nem hallottam. A fejemben egy szó dübörgött: gyáva, gyáva, gyáva, minden lépésnél. Csak arra gondoltam, hogy igen, ezt fogom neki mondani, ennyit, és semmi mást, és gondolkozzon ezen, és azon is, hogy egy fikarcnyit sem képes ellenállni, beszervezik, lassan, biztosan, kegyetlenül.

Dobbant a léptem a kopott edzőcipőben, gyáva, gyáva, és szembe jött egy fiatal fiú, hatalmas mexikói kalappal a kezében. Nem, nem álmodok, mondtam magamban, ahhoz a hideg túl valóságos, ahogy belemar a fülcimpámba, ahogy beszökik a kabátom alá.

Fáradt a szemem, ólmos fáradtság lepi be, mint valami ki nem törölhető, nehéz

csipa. Fáradt vagyok, nem ettem semmit egész nap, nézem a combom, eddig is vékony volt, de most már kezd ijesztő lenni, nem aludtam, olvastam, olvastam egész nap, azt akartam, hogy belekerüljek a könyvbe, hogy a könyv legyen én, és ne gondoljak semmi másra.

Megvakarom a hátam, forró, szinte tüzel a tenyerem alatt. A szemhéjam is tüzes, mindenem lánggra akar kapni.

A sütésre akarok koncentrálni, arra, hogy sikerüljön a torta, mert igenis, tortát fogok sütni, és úgy teszek, mintha minden menne tovább a rendes kerékvágásban, mint egy normális családnál, olyan családnál, ahol nem kell minden egyes nap a méltatlanságtól, árulástól, haláltól rettegni.

Talán ez a titka – ha nem rettegek, ha belenyugvással, vagy ellenállással fogadom, akkor már nem lesz olyan elkerülhetetlen, leküzdhetetlen, néma fenyegetés, hanem megszeliődök, megszeliődtem. Hangosan felhorkantok a gondolatra: a tortasütéssel fogom megbaboláznai az összedőlő életemet és a halált, nevetségesnek érzem magam, de nem, kitartok, nem roppanok össze.

A torta már a sütőben, amikor hazaér. Nem nézek rá és nem köszönök, ő sem néz rám. Leül a székbe, az nagyot nyikordul alatta, már rég meg kellett volna húzni a csavarokat benne, már vagy százszor megmondtam ezt is. A lisztet a kötényembe dörgölöm, nem, nem fogok sírni. Hallom, ahogy feláll a székről, az megint nagyot reccsen, a be nem váltott ígéret hangja, a gyávaság hangja.

Odajön és átkarol.

– Nemet mondtam.

- Nem bántottak?
- Mit számít az? Nemet mondtam és kész. Én itt akarok lenni veled.

Nem bírom visszatartani a néma zokogást. Ő tart a karjaiban, nem enged el, magához szorít, alig kapok levegőt. A lisztes kezemmel végigsimítom a haját.

- Büszke vagyok rád.

*

Kun Tibor

Visszahúz a pillanat

Kattog a perc
A gondolat
Meghasadva dönt le

Csak bolyongok
Kegyvesztve
Kegyelmet keresve

Hideg napok közt
Csak néha ragyog
Fel arcod

Míntha
Szelíd árnyak
Gúnyos játéka lennél

Mégis mennék Hozzád
De visszahúz a
Pillanat

Móritz Mátyás

Farkasok völgye

Akár nagy út után az üres árok,
akár a sötét temetői árnyak;
akár a mérge, mikor megkívánod,
akár csak a lemorzsolt lepkeszárnyak.

Akár az évszakok, melyek befagytak,
akár a jéghideg homokban a szegek;
akár a keretébe szögelt ablak,
akár a tűvel átszúrt lepkeszívek.

Akár a nyirkos és vértelen ködök,
akár csak a léptek a halálsoron;
akár Szent Ferenc a farkasok között,
akár csak a ház fölé hulló korom.

Akár az ajándék, mit nem akartam,
akár csak a rozsdás szegek a falban.

*

Maretics Erika

Vigyázzlak

Cirógasd bársonykézzel a hajam, kedves.
Látod, még az izgága fürt is csüggedt kóc,
halántétkodra hullva lesz csillagdíszes,
ha bronz-barna éjjelen vállamra hajolsz.

Uzsonnára üstököst csomagolok ma,
ütött-kopott hátizsákod szinte éget,
mélyén, rejtett titkokat suttogó alma
ül, pillád mögé bújva vigyázzlak téged.

Budapest, 2015.02.18.

Kovács Sándor

Bárányfelhők

Izgatottan ugatott a kuvasz, már várta a vacsorát. Az öreg odaballagott hozzá, s lábasából a kutya kopott fazekába kaparta a maradékot. Az ebnek egyetlen harapással sikerült eltüntetni a maréknyi ételt, s várakozón nézett a gazdájára.

- Jó' van. Jó' van... - motyogta az öreg. Kezét a kutya fejére tette, aztán lecsúsztatva a nyakörvire. - Jól van, meg kellett köszölni, tudod jól. Kerekéseknek két gidájuk tűnt el a héten.

Tegnap járt nála Kerekes Bandi, ő mondta, hogy nincs meg két kecske. Azt is mondta: „Zoli bátyám! Ha jót akar, kösse meg a Hattyút, mer' ha meglátom a tanyám körül ólálkodni, biz' isten agyonütöm!” Nincs már tisztelet, gondolta az öreg. Ez a Bandi gyerek is tőle tanult mindent, ami a juhászathoz kell, aztán itt a köszönet...

- Tudom, na... Nem te vó'tál. - Zoltán megrángatta a kenderkötelet - lánc nem volt a háznál - amivel a kutyát megkötötte az eperfához. Hattyú szomorúan látta, hogy az öreg elég erősnek találta a csomót s kedvetlenül lefeküdt a fűbe. Némán figyelte, ahogy a gazdája a ház felé ballag. Zoltán a falat nézte. „Tapasztani, megmeszelné kéne.” - gondolta - „Tán, ha Ilon hazajön...” Ritkán járt haza a lánya, a városban lakott. Irodában dolgozott, de az öreg sosem tudta megjegyezni, mi is a lány dolga. Mindegy, lényeg, hogy jól keres, szép lakása van. Tavalyelőtt volt náluk, megnézte a két unokát is. Mondták neki, maradjon náluk, elfér, de Zoltán csak visszakíváncozott a tanyára. Jobb neki itt.

Még akkor is, ha már Ilonka csak felülről integet neki. Az öreg szája széle mindig megremegett, ha a felesége az eszébe jutott. Negyvenkét évet veszekedtek végig, s ugyanannyit szerették egymást. S most már csak gondolatban beszélgethet vele. Erőt vett magán, s ajtófélfába kapaszkodva még visszanezézett a kutyára.

- Aztán vigyázzál éjszaka, nehogy ellopjanak! Az eb megemelte a fejét a neki intézett szavakra. Nagy barna szemeiben megcsillant a hűség.

Zoltán a konyhába belépve bekapcsolta a rádiót. Az ütött-kopott Sokol rádió recsegve engedelmeskedett a kényszernek, s emberi hangot próbált utánozni, nem sok sikerrel. Az öreg szerette tudni, mi történik a világban. „Elvégre ez itt egy tanya, nem a világvége” - mondogatta sokszor. Tévét is vehetett volna, hogy híradót nézzen, de amikor a lányánál vendégeskedett bosszantotta, hogy ahány hírműsor, mind másképp mondja a híreket. Jó neki a Kossuth Rádió, az megmondja az igazat.

Feltúrta az ingujját, s amúgy öregesen megmosakodott. A tükörből valamivel több, mint hetven év nézett vissza rá. Végigsimított a borostás állán, de sok kedve nem volt megborotválkozni. Talán majd reggel. Levett ruháit a szék háttámlájára dobta, holnap úgy is ezeket veszi fel. Az ágy szélére ült, végiggondolta a napot. Sok dolga nem akadt ma, hamar a végére ért. Nagyot sóhajtva feküdt az ágyba, forgolódott egy keveset - ahogy mindig -, aztán elaludt. Félálomban még látta Ilonkát, kezében egy hófehér bárány volt...

Az ugatás verte fel álmából. Zseblámpáját a vekkerre irányította, fél egy volt. „Ejnye, hát mi baja van ennek a dögnek?”

- motyogta maga elé, s úgy gatyában elindult az ajtó felé. A kutya egyre örültebben ugatott, aztán vonyítani kezdett, majd két tompa puffanás után elhallgatott. Az öreg szíve belesajdult a csendbe. Bakancsát épphogy felhúzta, amikor berobbant az ajtó, s éles fény mögé bújva durva hang szólalt meg.

- Ne ugrájjá' öreg! Csak látogatóba jöttünk. - A borízú hangra rekedt röhögés volt a válasz. „Hát ketten vannak!” - villant át az öreg agyán. Hirtelen erős kezek ragadták meg, s a torkán hideg acélt érzett. A másik felkapcsolta a villanyt.

- Add elő a pénzt, oszt nem bántunk - szólalt meg a fal mellől Zoltán egyik támadója, aki a kezében egy véres fejszét forgatott. - De ha gondolod, csendben is maradhatsz, oszt a cimborám fültől fülig megberetvál. Jó mélyen.

Az öreg füle mellett megint megreccsent a kocsmaszagú röhögés. „Már pedig én meg nem szólalok ezeknek! Ha soha többet nem jön ki hang a torkomon, akkor se!” - gondolta dacosan. A fejszés közelebb jött, egyenesen Zoltán elé és lehajolt hozzá. Az öreg érezte a pálinkás leheletet, ahogy amaz a szeme közé ordított.

- Nem hallod, hé?! Mondd meg, hol a pénz! Béla! Vágd el a torkát, oszt majd megkeressük magunk! - s oldalról az öreg térdére vágott a fejsze fokával. Az feljajdult, egyik kezével odakapott. A másikkal még mindig a kést tartó kezét szorította, de nem szólt. A fejszés hosszú haraggal nézett a szemébe, de Zoltán állta. Végül a rabló odabólintott társának, s a kés kissé megremegett az öreg nyakán. Egy vércsepp indult útnak a penge alól.

A mozdulat félbeszakadt. Az ajtó felől morgás hallatszott. Egy piszkos, véres,

fehér kutya állt az ajtóban, mint egy hatalmas, bosszúálló szellem.

- Hattyú! Fogd meg! - kiáltott az öreg. Tehette, a kés már nem csípte a nyakát. A két támadó rémülten nézett egymásra.

- Hát nem verted agyon? - kérdezte a késes a másikat, de az csak dadogott.

- De... Dehogynem... Láttam, hogy nem mozdul!

Hattyú morogva lépett egyet. Egyik fülét csak némi bőr tartotta, az oldalából patakzott a vér. Felhúzott ínyéről vörös, habos nyál csöppent a padlóra. A késes az ablak felé araszolt, s egy fazékkal kiverte belőle az üveget. Kiugrott rajta, bár kezét mélyen megvágta egy szilánk. A fejszés meglendítette fegyverét és a kutya felé hajította. A szerszám foka telibe kapta az eb fejét, s az összeesett. A rabló elvigyrodott, de hamar menekülőre vette a dolgot, mert a kutya lassan, hörögve újból feltápáskodott s imbolyogva megállt. A fuldokló morgást már nem hallotta a fejszés. Ott ugrott ki a házból, ahol a társa.

Zoltán odatérdelt a kutya mellé. Az eb lábából elszökken az erő, s úgy esett össze, mint egy bábu.

- Hattyú... Kiskutyám... - szölongatta az öreg, beletúrt a véres bundába. Újjai beleakadtak a hatalmas sebbe a kutya oldalán, de már erre sem reagált az eb. Nem mozdult többet, s a gazdája egészen hajnalig ott maradt mellette.

Reggel Kerekes Bandi jelent meg. Újságot hozni jött, hogy meglelték a kecskéket, de a beszakított ajtót látva már messziről szölongatta a gazdát. Az a ház mögül baktatott elő, ásóval a kezében. Bandi hüledezve hallgatta meg Zoltán rövid beszámolóját az éjszakai kalandról, s már ült is vissza a

Simsonjára. Indult a rendőrségre. Az öreg csak állt csendben, nézte a porcsíkot, amit Bandi hagyott maga után. Az eperfa némán hajladozott a reggeli szélben, a kötél még mindig a törzsén volt. Zoltán odament és kioldotta a csomót, és lassú mozdulatokkal karikába szedte a kenderkötelet. A keze hamarabb vette észre, mint az esze. A kötélen sem rágás, sem vágásnyom nem éktelenkedett. Mindkét végén az a madzag volt, amit ő tekert rá, hogy ne bomoljon meg a fonás. „Akkor pedig valaki kioldotta a kötelet a Hattyú nyakából!” Értetlenül nézett maga elé, aztán lassan felsandított az égre. Apró bárányfelhők lustán vonultak a kék mezőn. Zoltán elmosolyodott, s egy könnycsepp gördült végig az arcán.

Kovács Sándor

Válogatós

(jambikus szonett)

A boltba andalogni jó nagyon,
betonra lépve gondolat kering:
uzsonna nem segít a gyomromon,
s növény-olajba forgatott hering.
Nekem kacsára fáj a rossz fogam,
vagy egybesült malac-karajt akar,
s facsart narancs levét, de rostosan,
nem érdekel, ha egy kicsit fanyar.
Spagetti szószra penne tészta száll,
irul-pirul szalonnapörncnyi szűz!
A nyál a számban újra összeáll,
mi sürgetőn az élelemhez űz.
Kéves forint kacsint felém sután:
s kosárba lép a csirkeláb talán.

Szántó Ilona

Végtelen várakozás

Valahol élsz.
Valahol vársz.
Téged is kínoz
a bús magány,
de útjaink még
nem futottak össze,
pedig lelkemben érzek,
s tudom, hogy létezel.

A hajnal küldi
első ölelése –
Ez kézfogás
egy láthatatlan frigyre. –
A lenyugvó nap simogat:
Így kívánsz
jó éjszakát.

Ötvös László

Látomás és valóság

Isten adta csodás
szép cső kukorica:
újra emlékeztet
élő valóságra,
régii látomásra...

Hintik a szemeket,
ez inti szememet
kínzó alázatra,
Urunk megvalósult
lelki munkájára...

Telkibánya, 2013. szept. 23.

Mészáros László

Pillanat

Szürke-szárnyú ég fészkel a sárga lombokon.
A köd habjaival aládúcolt erdő és köztem
kirajzolódó alakod, amíg eloldja a lassú pillanat,
a mentaillatú hajnal átkönnyezett fátyla
szúri szememre arcod elejtett világosságát.
Csak menj! A csillagok bevont lándzsáin
egy fennakadt felhő helyettem sírja magát
gyönyörű öledbe.

Mit változni hittem

Mit változni hittem, mind örök marad.
Nem egyéb a szívben porzó pusztaság
rögein helyet cserélő pillanat,
mint szentolajat könnyező rózsaság.

Egry Artúr

altató

(egy Radnóti témára)

alszik a nád és alszik a nádban a hajnali álom,
alszik a zizegés és alszik a pára a faágon;
érik a sötét a füzesben, a vízen köd gomolyog,
alszik a parton az erdő, és benne a hangyabolyok,
odvában a mókus, és lúd csapat kinn a vízen,
ahogy fiatal lány alszik, alszik a május szelíden,
alszik a fűben az Isten, zaklatott álma nehéz,
arról álmodik éppen: nincs többé gondviselés

Budapest 2008

Lelkes Miklós

A Felszín...

Fénylik a tél. Most el kellene mennem (az életből is, persze, de elragyog még ilyen szándék, nem komoly, csupán csak a szűkké lett kis lakásra gondolok), – úgy, mint a nyáron. El. Fenyők közé, vagy oda, ahol a bükkfák szürkés színét arany karjával múltkor átölelte az oda szökött szabadság, messzeség. A képernyőn a Látszatot zabálják ügybuzgó urak, – csupán a Látszatot, csak a Felszín sodródó uszadékát, s mily érdekeknek tapsol nem egy halott? Sok halott is. Tapsoltatják. Ki kérdi: a költő, míg élt, mit és miért akart, miként képzelte el a szabadságot, és milyen szívvel írta hozzá a Dalt? Petőfi még, – olykor, igaz, heves volt – de azt jól tudta, hogy sohasem szabad Becsületnek tisztelni aljasságot: fosztogatókat és a tolvajokat! A nép? Az volna? Mi mindent felejtett! S emlékeztető? Olyan ritkán akad! Kinyúló nyelvek merrefelé járnak, s mi az a barna, ami rájuk tapadt? Korrupció? Az életet szorítja, – az ország szívét, eszét, és tüdejét. S fentről hamis Szent György lovag vitézség hazug szájából dőlnek győztes mesék. Kereszt, amely Bibliáját gyalazza tetteivel, – Kereszt-e? Ha Nép a nép, azt magasból szív-csodás Szépségcsillag így inti: – Keresd Esméd Istenét!

Fénylik a tél. Ó, ilyenkor is szépek a fák és bokrok! Érdekes árnyakat ringat a kis szél, ha feltámad, s itt-ott levél indul el, keres egérutat.

No, jó, – legyen! Veszem sapkám, kabátom. A láthatáron nyári ékkő ragyog kék varázslatként, s hideg lég lefújja az arcomról a téllal telt bánatot. Menekülés nincs, persze, – miként volna? Kis ország belső bajoktól haldokol, rossz külvilágban? Megérzi azt a nagyság, – ó, azt mindenki megérzi valahol! Huszadik század? Hát még most sem érted, hogy tanulságul milyen példákat ad? No, vers-viszlát! Engem a fenyők várnak, és bükkfák.. Menekül minden pillanat! Itt ős Hiába. Mégis: mit tehetnék? Tagadjam le, hogy a mélybe lát szemem? Azt nem teszem, te gyenge, kicsi ország, melyben ma becstelenség, félelem, hit-babona, az észnek érthetetlen, fordított törvény, amely törvénytelen, hajlongás múlt előtt, amely belökte szakadékokba hozzád hű fiaid, –

hát nézz örökölt gúnyádra: ott őrzi szép tetteid is, – és rút szégyeneid!

2015

Németh Dezső

Az elvek béna kezek

Az elvek béna kezek, mint a rezgő fűvek: viharezüst zuhogás a csendvitatkozás. A némaszó egyedül tart, a szád lélegzetvihart nem kavart. A teljesség aránya szétszakad formákra: mérhetetlenségre.

(Ébredésre nyíljal: égő fényvirágszál égi jelre várjal!)

Halász Imre

Micsoda kis halom

Micsoda kis halom lesz a nagy szerelem,
de a tegnapi csókok hamuja alól
összekotorhatunk-e annyicska szemet,
amitől mások szíve is felizzik?

Kérdés Piroskához

Lábad közét (ha elmegyek)
lábad közét (ha meghalok)
azt a finom kis hajlatot
kiveti be újra csalánnal?

Két kezem

Ez a nősténykéz hanyatt fekszik
fizess! Fizess! Fizess!
Ez meg a kankéz
s üres

Reklám

A reklám az a puccos utcalány,
aki el akarja hitetni veled,
hogy szűz még mind a két oldalán,
és egyedül téged szeret.

*

Tillmann Pentele

Ebben sántikálok

Bodzafabot füttyülőmmel
Reád botladozok
Kíváncozva, szeretőn,
Hogy majdan olvasd néma füttyöm,
Mint szétterülő fehér gondolatfelhőt
A gyönyörített testeden.

Barcs János

Megsajnálva a nádiverebet

Inog a nád, a sás is megmoccan,
szél trombitál kerge hullámokban.
A tóban fűrgő vadkacsák úsznak,
vércse sikolt, s a szárcsák lebuknak.
Zord felhők között vadludak gágognak:
éltető vadvizekről álmodnak...
Fényeket őrző hűvös éjszakák
értik, mit jeleznek a parti fák.
Nézem a vizet a karmos szélben;
riadtság van két vidra szemében...
Látom a nádast – vízrengeteget;
megsajnállok egy nádiverebet,
mert a fészkeből viharzás verte ki. –
Csöpp életét újra kezdheti –
Új fészket rakva a nádszálla;
de csak úgy,
ha nem törik el a szárnya.

Bíró László

Kilátástalanul

Jajok vesznek körbe-körbe
Óh de nehéz ez a csörte
Zsibbad karom agyam szavam
Sokkokkal fütöm be magam
Egyedül ülök a versben
Fájdalmam csokorba szedtem

Alkonyodik rám az élet
Tályog-sorsom most is éget
Túljárva már a negyvenen
Ifjúságom temethetem
Lángom már szinte csak hamu
A boldogság nekem kamu

Németh Erzsébet

Mindenkori mindennapok

Tavaszi gyertyaláng,
lehelet feltámadás...
Ki gyújtotta? – ne kérdezd,
köpeted véres,
de hörgőd szórólapjait
osztogatja már
a változásra esküdtött idő.
Várj! Lélegezz!

Tekinteted madarak szárnya,
rügysző idegeket
izzad ki tested,
sejtjeidből sarjad
vagy
elhal a nyár.
Egyharmad múlt,
egyharmad jelen,
egyharmad jövő...
de másként aránylik annak,
aki most él,
fedetlen arccal
várva a próféciát.

Idődagály

Őrükt dallamok
íródnak lelkünkben,
szorgosan kottázza
bele a végzet,
kioldja csontunkból
fájdalmas gyönyörök
sólamos vad röptét
a mindenségből
kiszakított élet,

ami ránk zuhant,
ami ledönt
sebhelyet feszítve
jövőre, múltra,
dermedő bolygó
vad kacagása:
„megbűnhődte
már e nép?”
A korsó is
addig jár a kútra...!

Tóth Katalin Mirage

Kis tüzek

az éjszakában
kis tüzek gyúlnak
virrasztó lelkek
lámpásai
nagy messziről üzengetnek
lángok lobogását
hallani

s míg fel nem gördül
a napszékér
az égre
szállnak a vágyak
a sóhajok
de a virradattal
hirtelen csönd lesz
az utolsó mécses is
ellobog

Habos László

fekete bársonnyal...

fekete bársonnyal
takart be
régi szeretóm
a kacér éjszaka
az életzaj elhalkulása
feltépte
a hegedő sebet
védtelen lelkemen
fájdalmasan
üvöltött
a rohanó percekkel
viaskodó csend
kioltva
pislákoló lángját
a vérszínű gyertyacsonknak
és nem hallottam
lélegzetem
és nem hallottam
a falióra ketyegését
csak álltam
lesütött szemmel
szobám rejtekében
s megremegett
lábam
mint halálos ítéleténél
az ártatlannak
ma nehéz
az éj fekete bársonya
ma nehéz
lélegzetet vennem
ma meghalt
a véres kereszten
s én tegnap
nem maradtam ártatlan
legyőzött a vágy
ittam a szerelem kelyhéből

és hagytam
hogyan kéjbe fáradjon gyarló testem
és hagytam
hogyan Ő egyedül virrasszon
a Gecsemáné kertben

*

Németh Dezső

Legelső Viola

Passiflora

Folyód az idő
viz megvadulva...

Titkok üvege csörren
halk-csönd éjszaka
Telihold szempillája
esőző felhő csorog
Violák mondják imáikat
az olajfák hegyén

Legelső Viola állj elő!
Krisztusban élő megszülető
világ-virága: Teremtő -

Kajafás-szögek hallgatása
hidegközöny a kövön
A szenvedéspercek kalapácsa
a szög fejére sújt
Legelső Viola fölkiált:
Éli, éli lámámá
sábáktáni!

Tamás Ferenc

Panelházak ölén

A panelházak ölén nincs remény. Az alsó szinteken soha nem süt be a nap. Semmi fény, semmi remény!

A kisnyugdíjas a boltba megy két zsemléért. Még egy napra elég. A párja tíz éve meghalt. Ő még él, de már nem remél. Várja a megváltót, a halált.

Egy fáradt anyuka viszi kisfiát a játszótérre. Koszos a tér, régen be kellett volna zárni, de még arra sincsen pénz. Kilátástalanság a kisfiú sorsa.

A durván kifestett tini-lány az esti randira készül. A héten alig evett valamit, hogy beleférjen a kinézett ruhába. Régi a ruha, kopott a színe. Valami olcsó turkálóban találta. Vajon elég rövid a szoknya, hogy valami jóképű fiú kinézze magának?

Az első emeleten a prosti ablakában összehajtott újság: kuncaftja van. Az újság hamar lekerül az ablakból, egy sietős férfi távozik a lépcsőházból. Nincs jelzés, tehát új kuncaftra vár!

A panelházak ölén egy fiú a sarkon áll-dogál. Drogot árul, tablettát. Itt mindig akad vevő. Sokan a reménytelenség elől menekülnek ebbe. Szülei rég kidobták, nem törődnek vele. Valahol meghúzza magát. Priusza hosszabb, mint a Duna. A fiú maga is él a szerrel. Talán húsz lehet, de negyvennek látszik. Még él.

A panelházak ölén semmi remény.

A palackozott italok boltja előtt fogyasztani tilos, de senki sem törődik

vele. Itt iszik mindenki. Hajdan-volt katonatiszt dülöngél. Régen az egyenruhában jóképű volt és fess, de nyugdíjasként elitta az eszét és gyakran veri a feleségét.

Egy piás a csaja blúza alá nyúl, be a melltartójába. A csaj szabódik, mert fényes nappal ülnek a ház előtt, de kit érdekel ez? Csak két részeg fetreng. Egy kilátástalan kapcsolatból nincsen remény.

A bolti eladó férjét az ágyukban pár éve rajtakapta egy másik férfivel. Kidobta. Azóta egyedül neveli két gyerekét. Nekik jobb lesz? Apátlanul? Állandó pótműszakot vállaló anyával?

Az orvos megint csak tüdőbetegséget diagnosztizál. Súlyos stádiumú tüdőrák. A napi több doboz cigi megtette hatását. A következő beteg egy idült alkoholistá. Őt is várja már a halál.

Az öreg tanár gyerekei évek óta Londonban élnek. Neki unokák helyett csak a halványuló emlékek maradtak. Néha egy telefon, 2-3 évente egy látogatás. Titkon még remél. Szeretné látni az unokákat felnőni, hátha ők hazajönnek.

Egy nyugdíjas pár ráérősen sétál. A mama bottal is alig biceg. A papa sok éve megvakult. Szeretik egymást. Emlékeiknek élnek. Lelépnek a járdáról. Egy Opel sofőrje nem figyel, elüti őket. Gyakori baleset. Nincs riadalom, csak a mentő jön, meg a halottaskocsi. A mama azonnal meghal. A papa reménytelenül sír.

A panelházak ölén semmi fény, semmi remény.

Negyvenes nő. Férje pár éve kilépett a tizedik emeletről. Halványan pislákol benne az élet. A munkájába temetkezik.

Senkije és semmije sincs. Ha kirúgják,
meghal.

Huszonéves lány. Terhes lett egy fiútól,
nevére sem emlékszik. Hatalmas a hasa, de
még dolgozik a helyi kis büfében. Simo-
gatja a pocaklakóját. És remél. Egy jobb
életet. Egy szebb sorsot. Ő már csak a
leendő gyerekének él és remél.

*A panelházak ölén talán még pislákol a
remény.*

Csillag Tamás

két verse

Fogvacogva

Hová lettek a családi ereklyék,
a tejhabos, igazi nevetések?
Az elagott időn győzni lehet még,
vagy késő igazat futni, egészet?

Nem lettem hős a férfikorba érve,
csak tömbházak, vasszín lugasok foglya.
Fakul a felserdült nyarak emléke:
panelalkonyban állok, fogvacogva.

Hiába nyers a szándék, minden dadog.
Táguznak, dideregnek a hézagok,
csak kényszerek vannak, csak utcaszag van!

Magamat keresem az utcaszagban,
ez sajog vissza a legelső ősig:
szellemképüket az utódok őrzik.

Tömény szeszeket inni

Én nem tudom,
mi lesz - bármi jöhetne már.
Nincs tiszta trikó ingem alatt,
nincs nagyot futni dorkóm,
kinőttem.
Magamból is.

Rossz helyen sétálok,
gyors autók jönnek – szembe velem.
Forgatom a számban
megsavanyodott selyemcukorkámat.
Szitkozódok.
Szidják az anyámat.

Kinőttem! Magamból is.
Dolgozni kell, felelni kell,
vedelni kell.

Nem aludni,
hinni,
tömény szeszeket
inni,

kutatni egy istent,
hogyan ítéljen.

Várni.
Várni.
Várni,
de sohase térden.

Vasi Ferenc Zoltán

A FAJOK CIRKUSZÁBAN

az Ady-vers kapcsán

Már a kötet cím mélyről merített gondolatokat sejtet – A Minden Titkok Versei, különösen a ciklus: A magyarság titkai.

Hogy Ady magyar költő, és keseredetten magyar, mi sem példázza jobban, mint A fajok cirkuszában című verse.

Ady messze-távol tartja személyét a „Vakulj, magyar!” jelszó alatt hurrázó nemzetieskedőktől, és súlyos-bús hiányérzetével áll ki olvasói elé. A magyarság fogalma mindenkor ostorozandó, hiszen lehetne tökéletesebb, átfogóbb, igazibb.

Ki Magyarhonban vetett gyökeret, attól joggal kell várni, tekintse hazájának sorsát szívügyének, s egyszersmind értékeljen helyesen, tárgyilagosan (történelmünk mély ismeretével) a jelenkorban.

Mi a fogalmi magyarság?

Úgy hiszem, vérségek-nemzetségek kovácsolta szokások; valamint a nyelv összehangolásával végzett cselekvés.

Egy mélylélegzet szerint koncmagyarság él, afféle térségi alakmajmolás, s a vízió sem újkeletű, a nemzethalál.

Hogy pontosan milyen hatások sokkírozták évszázadokon keresztül ezt, aki érti, szablyát volna, aki pedig nem, azok sorra elvétik.

A XX. század korismerete elébünk is hozta.

1956 – Ariadné-fonala lehetne kezünkben, s míg a labirintusban keressük a helyes utat, a népek túlnyomó többsége rajtunk hahotázik. Bohócok lennének, kikre a megnevetetés hárul a Világátorban,

vagy végre helyére kerülhet a Kárpát-medence vallható-vállalható értéke-mértéke?!

Ki hát ez az Ady Endre a panaszáradataival?

Olyasvalaki, aki a „magyar bolyba sodort léttel” sírong. Mint vallja: „nincs kivétel”, magamagát is magyartalannak tünteti fel.

Van mit hiányoljunk – a feloldatlanságot, a megoldhatatlannak tűnő Földsebeket. Pedig ekkor még nincs szétszaggatás. Vákuum viszont igen.

„Nem tudom, hogy mi a célja
Ennek a hazug életnek,
Mégis néha
Ezért mindent lángba dobnék.”

– Jövőnyerés? Életpátosz?

József Attila szerint is nyomorodott nép ez, senyved magában húsvéttalanul?

Ám létezik a magyar bolybani kis boly küldetéstudata, a csépelet remény:

„Magyar sors-kockákon ez ígygen döntődött,
Mínd összekerülünk közös mártír-hősök”.

(Levél-féle Móricz Zsigmondhoz)

– Dolgos csápul az önterjedt lélekvetésben.

A mai értelmiség feladata tehát ugyanaz, mint évszázadok óta: az alomba almat rejteni, a zsebekbe diókat, az észbe suhán got.

Ámen.

Valló Lujza

Első szonett

Nekem kellett az a két üveggolyó.
Fénytekinteted kristály varázsa,
De játszanom velük sosem volt való –
Nem bírhatom őket megállásra.
Vakító távolba gurul a két kék,
Melyeknek kegyetlen foglya vagyok,
Mert fogda ez a kemény üvegszépség,
Érzem, ahogyan lassan megfagyok.
Szilánkosra tört össze a testem,
Mert jégpillantásod belém ütközött,
Könnyű porrá pusztítottan fekszem,
Fénylik tekinteted a golyók mögött.
Darabjaimon áthalad az idő:
Tükörjég vagy, amin sosincs átkelő.

*

Sütő Fanni

Szívtojás

Én a szívemet adtam neked,
reggelire, tegnap.
Te feltörted, mint egy tojást,
aranyát megittad,
a fehérjét, mint főfogást,
a macskádnak dobtad.
Ó jól lakott.
Én meg csak állok (szeretet-) éhesen,
ez így nem mehet tovább,
Édesem,
mától csak magamra főzök.

Barna T. Attila

egyedül

tereken záporral üti magát az Üresség
fekszem
ezüstlő verejték-ingoványban
süllyedek
messze
testek sugárútjain
a gyönyör szirénái sikoltoznak

erotikus haiku

tested a gyönyör
zenélő órája fel-
húzom hát hamar

Testedre kúszik

az éj

tekereg
sziszeg
ajkam elől menekül
vonagló öled
hajad röppenő
szeszélyes láng
imádom combod tébolyát
csípőd ívén a szenvedély
forró párája zeng
fölöttem ragyog
nyújtózik meztelen
sikolyod

Cseh Györgyi

Félúton

A ködök hídján várom,
 utolsó áldása után várom
 fehérben, kezét megfogom
 kérés nélkül, válla oltárára hajtom
 világi bajokkal küzdő fejem,
 maga a ködnél is könnyebb már,
 túlvilági szépségébe merülök még
 utoljára, kezei mint vakító kápolna
 falai felemelkednek a ködök fölé,
 átöleli sápadt vékonyodó testem
 s egyetlen csókjának végső nyughelyébe
 költözöm félúton az ég és az ég között...

Elsétál előttem

Elsétál előttem,
 karcsún, káprázatos szeműn,
 a halál...

mintha selyemben,
 mintha áttetsző csontjaira
 rétegezve mindenem vinné
 egyetlen leheletben

Bennem sétál;
 elhagyja kis keszkenőjét
 szándékosan, rajta a monogram
 enyém

Velem-nélküled megyek

/Marc Chagallnak/

Szoknyám felett fekete hegyek
 s a Hold féhéren vajúdjá az eget
 körbe-körbe ölelkező lelkek sírják
 ezerszer kimondott néma neved
 suttogsz...feledek

Hajam legyezői hullnak
 piros esőben gyúl a mező
 csillagot fejtenek égi kezek
 vállam elengedve a Hold
 alabástromára tévedek
 velem-nélküled...megyek

*

Botos Ferenc

Kegyelem

először nem több
 mint csöppnyi szikra
 sejlik, kibomlik, szétragyog
 bennünk súlyosul majd lombja, fája
 nélküle levele is halott

Ébredés

szemedre csillan a hajnal
 és arcodra libben
 a reggeli tündérek nyírfahaja
 úgy őrzöm ezt a percet
 mint álmából ébredő erdő ölelése
 a Mária - illatú fénylő gyöngyvirágot

Soproni erdőkben

fenn autót, lenn patak völgy
 fagyba öltözik bokra, fája
 dermedő jégbe zárva alszik
 világárva szalamandrája

Németh Erzsébet

Fejem fölött

Fejem fölött felhő vérzik,
bakancsos esők futnak,
folyékony széllel lábnyomukban - - -
Vajúdik velem anyám.

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.
A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis LANT
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837
Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás
www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Botos Ferenc

Szép arcú asszony

szép arcú asszony
rám találtál
keresztként csontodra
faragtál
árnyékomban terhet
hordtál
arcom árkain
táncoltál
köszönetet szerelmedért
szóval nem lehet
mondani
az idő lenyűzött
bőréből
sohasem tudom már
megváltani
mondd: érdemes volt
kifizetni
könnyekkel utadat
megjelölni
hetedhétországon, olykor
lepkeszárnyakon
repülni
szép arcú asszony
rám találtál
keresztként csontodra
faragtál
árnyékomban terhet
hordtál
arcom árkain
táncoltál

*

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.